

DeColorare

Sunt așa pierdută...

Valuri reci mă ridică și mă coboară,

Mă duc la mal și mă aruncă

Înapoi în larg,

Apoi în față într-o spumă albă mi se sparg.

Și nu știu ce vreau sau de ce tac

Înjuru-mi totu-i un atac

Asupra mea, asupra ceea ce am fost și nu mai sunt

Căci demult m-am decolorat.

Nuanțele ce mă conturau marea le-a furat

Și nu știu cui i le-a pictat în ființă.

Pornesc să le caut amețită

Mă zbat nebunește, dar e un întuneric de nepătruns

Nu mă regăsesc, mă scufund,

Mă afund.

Sunt tot mai adânc...

Mii de înotători pricepuți stau la mal

Mă privesc nepăsători, tăcuți.

Nu-ntind o mână de ajutor,

N-aruncă un colac de salvare.

Nu-i învinuiesc că nu mă recunosc

Nici eu nu mai știu cine sunt,

Dar mă las purtată de val.

Las marea să mă tragă în adânc

Căci am înțeles că e vital

Să-mi picteze ea sufletul frânt.